

hæc magis refert : tertia etiam potest addi, & est quod mistio est ex duobus bonis. In consuetis etiam accedit quarta. Sed de duobus vinis est valde malum, & quanto plura fuerint. Vt Epidaurij qui ob vectigal quod Turcæ persoluunt quotidie vina mutant: cum tota ciuitas ex eodem vino bibere cogatur.

Hoc igitur supposito, videtur principium omnium morborum, aut ventriculus, aut iecur, aut renes : nam vesica non potest esse principium nisi stillicidij & lapidis, non doloris coxendicis, aut renum aut herniæ. Sed iecori cum hernia nil ferme commune est, videtur ergo alterum duorum, aut vt læsio fiat in renibus aut in neruoso genere, scilicet in ventriculo, vt communicat partibus illis. Et hoc etiam de renibus videretur sufficere, nisi esset quod adiectum est de hernia : & non dixit etiam de quo genere illius cum tot sint, aut igitur intelligit de grauiori aut generali, & ita est enterocelæ quamuis varicosa & carnosa, scilicet sarcocele difficilius sanetur, aut quod omnes proueniant ab eadem causa, & ita intelligat de genere earum : aut quoniam ad vnam reliqua sequantur. Et videntur hæc omnino ex sequentibus potius deducenda quam certa ratione cum difficillima sit. Dicit enim post: (Text. 25.) Quod autem non omnibus (scilicet eadem eueniant) consequenter declarabo. Quorum quidem alius satis fluida est, ac sana & vesica non ardens, neque stomachus vesicæ valde coardescit, hi facile urinam deiciunt, & nihil in vesica eis congregatur. Vnde patet ipsum intelligere de lapide vesicæ & comparatione ventriculi ad membra sub eo quæ afficiuntur: dico vesicam & renes & didymum ac scrotum. Et de vesica causa est: si enim impura vrina eo deriuatur & ardens fit lapis in vesica: si autem ardens & non crassa nec lenta, aut lenta vel crassa, sed non ardens fit difficultas vrinæ absque lapide. Et si fuerit lenta & crassa, sed non vrens, erit difficultas vrinæ, sed absque dolore, si vrens non lenta nec crassa erit dolor, difficultas autem meiendi parua. Ex quo patet quod lapis cum conficiatur ex vtraque causa adducit etiam difficultatem meiendi & dolorem. Et si adfit crassities sine lentore fiunt arenæ non lapis. Causa enim lapidis est maximè lentor inde crassities aut calor vehemens, nam etsi desit calor etiam potest generari lapis à frigiditate ob vesicæ imbecillitatem, sicut videmus in alueis aquarum frigidarum. Similiter patet causa doloris renum, nam iuuenibus & adultis conuertuntur hæc materiæ in renibus in lapidem & arenam ob vehementiam caloris, etiam quod mora non adfit: quia loca ibi sunt angusta: vesica autem non cogit lapidem ob robur musculorum eam comprimantium: vnde exprimere in mictu vesicam validè (quod etiam aliàs dixi) securos nos reddit à lapidis generatione. Superest vt dicamus de causa generationis herniæ, an sit ex intestinis, an in vasis seminariis, an in inani. Et de enterocelæ causa est potius in flatu comprimenti intestina inferius: vt in clamoribus & inflatione cornuum: sed hic

motus est voluntarius, & fit à valida compressione musculorum ventris & septi transversæ: idem de epiplocele: sed nullus cibus aut potus potest esse causa huiusmodi compressionis: ergo nullus potus potest hac ratione facere herniam: nam neque flatus ipse interiectus inter interstina & septem transversum: vehementem enim faceret dolorem, at herniæ adueniunt sine dolore, vt experimento docemur, atque aded vt incautè nos aggrediantur. Multo minus hæc potest esse causa rupturæ dydimi, cum illa fiat ex casu potius, ex vehementi clamore, ex ponderum eleuatione. Simul etiam verba illa essent interpretanda, stomachus vesicæ, coardescit: sed hæc suo loco cum erunt declarata, non est vt hic laboremus. Sicut neque cur coxendicis dolor, nam planum est ex renibus ad coxendices deuenire venas & arterias, & ob propinquitatem etiam maximum esse consensum renum & coxendicum, dextri ad dextrum, sinistri ad sinistrum. Vt & à Vesalio in tertio libro delineatæ sunt, (Fig. sexti cap. littera *e*, & 12. cap. *o*.) venæ quidem & arteriæ. Arteria enim ad coxendicem veniens, propago est exterior interioris rami post diuisionem arteriæ magnæ descendens, (literis vtrinq; iuxta truncum in magnis ramis *n* & *o*.) cum ad renes perueniat multo altius ex magnis ramis à nondum diuiso trunco. Et de vena quidem clarius agit his verbis: Præter hos ramos vnus etiam articulum coxendicis accedit proprio sinu coxendicis offis acetabulum priuatim subitus. Et ibi in margine ad litteram *n* est ad adiectum. Ad regionem ei, opparet igitur consensus specialis. Generalis autem etiam adest in omnibus membris propinquis: vel solum simplex: vt cum dente dolente os etiam mandibulæ, id est partes illi adiacentes dolent: licet nulla materia transfusa. Est & tertia ratio sumpta ab Hippocrate (cap. 9. pag. 4. post med.) cum materiæ permeant per totum corpus, cum totum sit conspirabile inuicem, licet etiam non per vasa. Verùm id potissimum accidere liquet ob attractionem ex similitudine factam, membra enim neruea, vt inquit Galenus, (2. Aphorif.) ex lentis & frigidis humoribus nutriuntur. Sed reuertor ad herniam, verisimile est bifariam ex hoc potu aquarum illam contingere, & ex duorum generum, altero scilicet hydrocelelem & enterocelalem, nam serosum illud in sanguine cum fuerit cum qualitibus, vt non superetur & sit corruptum, tunc efficit hydrocelelem, si fuerit locus angustus & materia plurima, sin autem pauca & locus latus laxat peritoneum & fluunt intestina aut omentum: & ideo est species aquæ intercutis, sed non vitio iecoris factæ, & in hoc differt ab aqua intercutis: quia in illa causa & vitium est in agente, id est in iecore, & non in potu, in hac autem est in potu non in agente seu iecore. Conueniunt autem in tribus: quia in aqua intercute, & hydrocele non est superatus ille ichor à calore naturali, & est corrupta substantia per calorem non naturalem, & ex his duobus sequitur, vt à renibus non trahatur. In aqua ergo intercute vel retine-